

gørelse af 22. december 1953 § 10, der angår såvel formue- som indkomstopgørelsen. I martsforslaget var såvel kommissionsudkastets som ligningslovens regel udgået.

Som anført under bemærkningerne til § 99 har man ved nærværende lovforslag i relation til formuebeskatningen ment at burde opretholde bestemmelsen i ligningslovens § 10, dog uden begrænsningen til forsikringer, tegnet efter 30. november 1939, og man har ej heller fundet anledning til at ophæve bestemmelsen i relation til indkomstbeskatningen.

Bestemmelsen i sidste punktum om renter af gæld, som den skattepligtige har påtaget sig som gave, er ny såvel i forhold til gældende ret som til kommissionsudkastet og martsforslaget. Det forekommer ret hyppigt, at gaver ydes derved, at gaveren påtager sig en gældsforpligtelse over for gavemodtageren og samtidig forpligter sig til at forrente gælden. Ud fra lignende betragtninger som dem, der har ført til, at man i lighed med skattelovskommissionen har ment at burde nægte fradrag i indkomsten for løbende ydelser, påtaget uden vederlag, jfr. § 15, nr. 7, og bemærkningerne hertil nedenfor, har man fundet det rettest at afskære muligheden for at nedbringe den skattepligtige indkomst ved fradrag af renter af gældsforpligtelser af den her omhandlede art.

Nr. 2. Bestemmelsen er i overensstemmelse med gældende ret, idet der ved den sidste ligningslov (lovbekendtgørelse af 22. december 1953) § 19, stk. 1, nr. 1, med virkning fra og med skatteåret 1955—56 blev hjemlet fuldt fradrag for udgifter til arbejdsløshedsforsikring, hvilke udgifter hidtil kun har kunnet bringes til fradrag inden for det almindelige forsikringsfradrag på 600 kr. Da de ydelser, der udbetales de forsikrede, er fuldt ud indkomstskattepligtige — ligesom de beløb, der udbetales i henhold til renteforsikringskontrakter — forekommer fuld fradragsret for præmierne velmotiveret, jfr. bemærkningerne til nr. 3.

Nr. 3. Bestemmelsen svarer, bortset fra en tilføjelse til 2. led, til § 19, stk. 1, nr. 2, i den sidste ligningslov (lovbekendtgørelse af 22. december 1953), der første gang skal bringes til anvendelse ved skatteansættelsen for skatteåret 1955—56.

Om baggrunden for ligningslovens bestemmelse og dermed for den i nævnte forslag indeholdte, skal anføres:

Efter reglen i statsskattelov ns § 6, stk. 1 c, 2. pkt., bliver ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst at fradrage „beløb, der anvendes til pensions- og enkeforsørgelse, livsforsikring, ulykkes-, syge-, invaliditets-, alderdoms- og arbejdsløshedsforsikring, dog ikke ud over et samlet beløb af

indtil 400 kr. årlig“. En forbedring blev indført ved ligningsloven for skatteåret 1952—53, der forhøjede grænsen for fradraget fra 400 kr. til 600 kr., men først ved den ovennævnte lovbestemmelse i den sidste ligningslov er der foretaget en afgørende ændring i statsskattelovens bestemmelse.

Skattelovskommissionen anførte i 1. del af sin betænkning, at den omhandlede bestemmelse i statsskatteloven har været følt som for snæver, navnlig under den udvikling, der har fundet og stadig finder sted med hensyn til pensionsforsikringer og pensionsordninger med løbende udbetalinger. Det påpegedes, at det forekommer lidet rimeligt, at det får skattemæssig virkning for den pensionsberettigede, hvorledes bidraget til pensionsordningen i det enkelte tilfælde er fordelt mellem arbejdsgiveren og funktionæren, idet forholdet er det, at arbejdsgiverens bidrag normalt er skattefrit for funktionæren udover 600 kr.-grænsen. Skarpt og klart fremhævede kommissionen navnlig den skattemæssigt forskellige behandling af på den ene side kapitalforsikringer og kapitalpensionsordninger og på den anden side livrenter, overlevelsereinter og lignende renteforsikringer samt pensionsordninger med løbende udbetalinger. Ved udbetalingen bliver ydelser som de sidstnævnte beskattet som indkomst for modtageren, medens dette ikke er tilfældet med hensyn til den kapitaludbetaling, der finder sted, når en kapitalforsikring eller en kapitalpensionsordning træder i kraft — men når det gælder retten til fradrag for udgifterne eller bidragene til forsikringen eller pensionsordningen behandles de ens. Disse skattemæssigt konsekvente betragtninger førte kommissionen til at foreslå fuld fradragsret ved indkomstopgørelsen for udgifter til renteforsikringer m. v., medens man helt nægtede fradrag for udgifter til kapitalforsikringer og kapitalpensionsordninger (kommissionsudkastets § 11, nr. 3).

Det skal yderligere nævnes, at kommissionen foreslog bonus indkomstbeskattet, hvor præmien kunne fradrages ved indkomstopgørelsen — hvilket altså efter kommissionsudkastet slet ikke kunne forekomme ved kapitalforsikringer —, idet der henvises til, at bonus repræsenterer tilbagebetaling af præmieindskud, og at de refunderede præmieudgifter derfor bør føres tilbage til den skattepligtige indkomst, når der har været indrømmet fuldt fradrag for udgifterne.

Martsforslaget fulgte skattelovskommissionen, for såvidt som det ved forslaget § 14, nr. 2, indrømmer ubegrænset ret til fradrag for præmier vedrørende renteforsikringer samt for bidrag til pensionsordninger med løbende årlige ydelser. Men forslaget fulgte ikke kommissionen i dens fuldstændige næg-